

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/40/2021
Identifikačné číslo spisu: 1111208091
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1111208091.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: BPT LEASING, a.s., so sídlom Drieňová 34, Bratislava 821 02, IČO: 31 357 814, zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, so sídlom Rožňavská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov 821 01, proti žalovanému: Mäsovýroba - Bitúnok Tomášov, s. r. o., so sídlom Hlavná 109B, Tomášov 900 44, IČO: 46 170 286, o vydanie vecí, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27Cb/72/2011, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. augusta 2018, č. k. 3Cob/229/2017-266 v spojení s opravným uznesením č. k. 3Cob/229/2017-303 z 29. apríla 2021, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 31. augusta 2018, č. k. 3Cob/229/2017-266 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 27Cb/72/2011-123 z 15. marca 2016 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením zo dňa 15. marca 2016, č. k. 27Cb/72/2011-123 zastavil konanie voči pôvodne žalovanému v 1. rade spoločnosti BERNOLÁKOVO s.r.o., IČO: 44 832 575. V poradí druhým výrokom pripustil zmenu návrhu na začatie konania tak, že žalovaný je povinný žalobcovi vydať: chladiaci box ISO-TP-ISOMEK 18,4 x 15,0 x 3,6 m s chladiacim zariadením TECHNOBLOCK typ SVN 150, výrobné číslo 133429 - chladiareň suroviny s objemom 32 m³, chladiaci box ISO-TP-ISOMEK 18,4 x 15,0 x 3,6 m s chladiacim zariadením TECHNOBLOCK typ SVN 150, výrobné číslo 133428 - chladiareň suroviny s objemom 32 m³, chladiaci box ISO-TP-ISOMEK 18,4 x 15,0 x 3,6 m s chladiacim zariadením TECHNOBLOCK typ CSA 100, výrobné číslo 134904 - chladiareň suroviny s objemom 25 m³, chladiaci box ISO-TP-ISOMEK 18,4 x 15,0 x 3,6 m s chladiacim zariadením TECHNOBLOCK typ CSA 075, výrobné číslo 134905 - chladiareň suroviny s objemom 18 m³, chladiaci box ISO-TP-ISOMEK 18,4 x 15,0 x 3,6 m s chladiacim zariadením TECHNOBLOCK typ CSA 150, výrobné číslo 134573 - chladiareň suroviny s objemom 50 m³, chladiaci box ISO-TP-ISOMEK 18,4 x 15,0 x 3,6 m s chladiacim zariadením TECHNOBLOCK typ CBA 200, výrobné číslo 134573 - chladiareň suroviny s

objemom 80 m³, chladiaci box ISO-TP-ISOMEK 18,4 x 15,0 x 3,6 m s chladiacim zariadenim TECHNOBLOCK typ CBA 300, vrbnne cislo 134574 - chladiareň suroviny s objemom 180 m³, chladiaci box ISO-TP-ISOMEK 5,5 x 8,0 x 3,6 m s chladiacim zariadenim TECHNOBLOCK typ IBN 2000, vrbnne cislo 134439, mraziarenský box INCOLD 3,0 x 5,0 x 3,0 m s mraziarenským zariadenim TECHNOBLOCK typ CBK 1000, vrbnne cislo 134575, chladiace boxy ISO-TP-ISOMEK 6,0 x 11,0 x 3,6 m s chladiacim zariadenim TECHNOBLOCK typ SVN 122, vrbnne cislo 133606 umiestené v predajni - chladiareň suroviny s objemom 50 m³. Vo zvyšnej casti súd prvej inštancie podanie žalobcu zo dna 10. februára 2015 označeného ako „Návrh na zmenu návrhu na začatie konania“ odmietol.

2. V odôvodnení uviedol, že uznesením zo dna 7. mája 2015 č. k. 27Cb/72/2011-108, následne uznesením zo dna 25. augusta 2015 č. k. 27Cb/72/2011-120 vyzval opätovne žalobcu na odstránenie vád podania zo dna 10. februára 2015, nakoľko mal za to, že návrh nespĺňal zákonom predpísané náležitosti návrhu na začatie konania, podanie bolo nezrozumiteľné a nevykonateľné. Vzhľadom k tomu, že žalobca v stanovenej lehote vytýkané vady podania zo dna 10. februára 2015 neodstránil, súd prvej inštancie mal za to, že bolo možné pripustiť zmenu návrhu len v casti vykonateľného petitu, t. j. v casti, v ktorej boli hnutelné veci, ktoré mal žalovaný vydať žalobcovi, presne špecifikované. Pokiaľ išlo o zmenu petitu, týkajúcu sa vydania zvyšných hnutelných vecí, vzhľadom na neodstránenie vád návrhu v tejto casti, podanie žalobcu odmietol, nakoľko mal za to, že nemohol pokračovať v konaní o vydanie vecí, ktoré neboli jednoznačne identifikované.

3. O podanom odvolaní žalobcu proti uzneseniu č. k. 27Cb/72/2011 - 123 rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3Cob/238/2016-137 zo dna 26. augusta 2016 tak, že odvolanie žalobcu odmietol. Žalobca proti uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Obdo/19/2017 zo dna 25. júla 2017 tak, že zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/238/2016-137 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“), po vrátení veci Najvyšším súdom SR na ďalšie konanie, uznesením z 31. augusta 2018, č. k. 3Cob/229/2017-266 v spojení s opravným uznesením č. k. 3Cob/229/2017-303 z 29. apríla 2021 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 27Cb/72/2011-123 v napadnutej odmietajúcej casti ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“) a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

5. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie uznesením č. k. 27Cb/72/2011-108 zo dna 7. mája 2015 vyzval žalobcu, aby doplnil a opravil podanie zo dna 10. februára 2015 (zmena návrhu) a to tak, aby presne špecifikoval veci, ktoré žiada od žalovaného vydať. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 27Cb/72/2011-120 zo dna 25. augusta 2015 opätovne vyzval žalobcu, aby doplnil a opravil podanie zo dna 10. februára 2015 o špecifikáciu vecí, ktoré žiada od žalovaného vydať. Žalobca však podanie nedoplnil. Súd prvej inštancie preto čiastočne odmietol návrh na zmenu žaloby a to v casti hnutelných vecí, ktoré neboli dostatočným spôsobom špecifikované. Podľa názoru odvolacieho súdu postupoval súd prvej inštancie správne, keď odmietol podanie žalobcu v casti nešpecifikovaných hnutelných vecí. Uplatnený nárok na vydanie vecí, ktoré neboli presne konkretizované, špecifikované a rozpoznateľné od iných hnutelných vecí, je zjavne nevykonateľný. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalovanému odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mu žiadne nevznikli.

6. Uznesenie odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

7. Dovolateľ uviedol, že s poukazom na právnu úpravu C. s. p., je dovolanie voči uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie v odmietajúcej casti, prípustné. Tvrdil, že odmietnutie prejednať žalobu je najzávažnejším prípadom odopretia práva na spravodlivý proces. Na

odmietnutie zmeny žaloby neboli ani procesné, ani vecné dôvody. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/1474/2002 s poukazom na ktoré tvrdil, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na maximalistickej požiadavke na špecifikáciu hnutelných vecí, ktorých vydania sa žalobca domáhal. Súd však nezohľadnil, že návrh žalobcu nesmeroval erga omnes, ale má riešiť spor medzi konkrétnymi účastníkmi, ktorým je kontext a predmet zrejmy a súd teda rozhoduje spor iba medzi týmito účastníkmi, čomu by mali zodpovedať aj požiadavky na špecifikáciu hnutelných vecí, ktoré sú predmetom sporu. Podľa dovolateľa bolo potrebné prihliadať aj na povahu týchto vecí, z ktorých niektoré ani nemali výrobné čísla, vzhľadom na svoj vek už ani nemuseli mať výrobné štítky, farbu ľahko zmenia pri obnove náteru alebo sú typicky vždy nerezové bez farebnej povrchovej úpravy. Vlastník takýchto vecí by sa pri maximalistickom prístupe teda nikdy nemohol domáhať vydania takýchto vecí, čo by malo v konečnom dôsledku za následok odopretie súdnej ochrany.

8. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je prípustné.

10. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

11. Podľa § 420 písm. f) C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

12. Podľa § 440 C. s. p., dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

13. Podľa § 449 ods. 1 a 2 C. s. p., ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší. Dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Dovolaním je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v odmietajúcej časti podania vo veci samej. Dovolaním napadnuté rozhodnutie má teda charakter rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

15. Nakoľko je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, skúmal prípustnosť dovolania podľa dovolateľom namietaného dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Dovolateľ v podanom dovolaní tvrdil, že súdy nižších inštancií pristúpili maximalisticky k požiadavke na špecifikáciu hnutelných vecí, ktorých vydania sa domáhal vo veci samej, a ktoré podanie žalobcu bolo v tejto časti odmietnuté z dôvodu nedostatočnej špecifikácie. Dovolateľ tvrdil, že išlo o spor medzi konkrétnymi účastníkmi, ktorým bol kontext aj predmet zrejmy. Súčasne uviedol, že bolo potrebné prihliadnuť na povahu vecí, ktorých vydania sa domáhal, keďže niektoré nemali výrobné čísla, iné už nemuseli mať výrobné štítky pre svoj vek, a farbu ľahko zmenia pri obnove náteru.

16. S poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p., dovolací súd konštatuje, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

19. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

20. Ústavný súd SR v náleze z 15. apríla 2021 sp. zn. III. ÚS 225/2020 uviedol, že „Aplikácia procesných noriem, ktorá vedie k procesnému rozhodnutiu, je vo svojej podstate na strane jednej nemeritórnym právnym posúdením, no na strane druhej je aj procesným postupom tak, ako ho predpokladá § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Preto je ústavne neudržateľný právny názor, podľa ktorého je z prieskumu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku vylúčený prieskum takým rozhodnutím, ktoré namietajú nesprávne právne posúdenie procesných noriem. Práve naopak, § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je priestorom ochrany tých základných práv, do ktorých bolo zasiahnuté rôznymi nesprávnymi procesnými postupmi a rozhodnutiami.“

21. Dovolateľ s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/1474/2002 namietal nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k potrebe špecifikácie hnutelných vecí. Dovolateľ tvrdil, že hnutelné veci boli v danom prípade dostatočne špecifikované, keďže išlo o spor medzi konkrétnymi subjektmi, ktorým bol zrejмый kontext sporu. Súčasne tvrdil, že niektoré hnutelné veci nemali výrobné číslo, iné už na svoj vek ani nemuseli mať výrobný štítok a farbu bolo možné ľahko zmeniť obnovou náteru. Z obsahu spisu vyplývalo, že sa jednalo o nasledovné veci: nárezový stroj 180 GS, rezačka RM 114, 2x miešačka M 200, narážka M 20, injekčný NV 25, výrobca ľadu - kompresor USL 300, kuter LASKA 500, drzkovica, vysokotlakový čistiaci stroj WAP, fixačná klietka pre hovädzí dobytok, 2 x gránik, odštetinovač, 3 x píla na delenie, plošina č. 1 PSH 02, navijak, plošina č. 2 PSH 02, švatlovačka, nájazdová váha, 3 x nerezový stôl 140 x 60,2 x nerezový stôl 200 x 60, 4 x chladiarenské zariadenie - box, fixačná klietka - bravč., pozink. konštr. + nerez. žľaby Kovmont, porážacia technológia Kovmont, 6 x nerezový stôl do výroby, 5x stôl so silik. doskou, stôl s vykrovovacím žľabom, zariadenie na úpravu vody, kovová posuvná brána, oplastovanie stien Hrdlička, priemyselná podlaha Real Floor.

22. Dovolací súd aj s ohľadom na vyššie citovaný nález ústavného súdu SR uvádza, že v danom prípade sa nesprávne právne posúdenie netýkalo rozhodnutia o dôvodnosti žaloby žalobcu, ale o jej procesnej prípustnosti, pri ktorom súdy nižších inštancií aplikovali procesné normy. Aplikácia procesných noriem, ktorá vedie k procesnému rozhodnutiu, je vo svojej podstate na strane jednej nemeritórnym právnym

posúdením, no na strane druhej je aj procesným postupom tak, ako ho predpokladá § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatoval prípustnosť dovolania v danom prípade, pričom dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k potrebe špecifikácie hnutelných vecí v žalobe o vydanie vecí a následné odmietnutie podania vo veci samej, v dôsledku ktorej skutočnosti mala byť žalobcovi odmietnutá spravodlivosť.

23. Z ustanovenia § 127 ods. a naň nadväzujúceho ustanovenia § 129 ods. 1 C. s. p., (ktorá právna úprava je totožná s predošlým procesnoprávnym predpisom O. s. p., v ustanovení § 42 ods. 3 a § 43 ods. 1) vyplýva, že ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis. Ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. Z uvedeného tak vyplýva, že stanovené náležitosti je potrebné v podaní uviesť takým spôsobom, aby z obsahu podania jednoznačne vyplývali, prípadne, aby bolo možné ich bez akýchkoľvek pochybností z textu podania vyvodiť. Pritom neurčitým je podanie, ktoré vzbudzuje pochybnosť o individualizácii vecí.

24. S ohľadom na obsah podanej žaloby bolo zrejmé, že žalobca sa domáhal vydania vecí od žalovaného, t. j. domáhal sa ako vlastník vecí práva na ochranu a to v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd tak cituje z Komentára k Občianskemu zákonníku C.H.Beck, 2019, k § 126 nasledovné: „Predmetom vindikácie môže byť akákoľvek vec v kontexte ustanovenia § 118 Občianskeho zákonníka, ktorú možno dostatočne odlíšiť od iných vecí rovnakého druhu, teda aj vecí zastupiteľné, pokiaľ je možné ich náležite a presne individualizovať. Vzhľadom na charakter predmetnej žaloby je nevyhnutné vec v žalobe dostatočne identifikovať, čo je dôležité najmä pre materiálnu stránku vykonateľnosti exekučného titulu. Podľa stavu de lege lata je táto požiadavka, okrem iného, vyjadrená aj v ustanovení § 132 C. s. p., a to z hľadiska potreby určitosti žalobnej žiadosti. V prípade nedostatku identifikácie môže žalovaný, t. j. ten kto je povinný vec vydať, túto skutočnosť namietat. Rovnako môže súd, pokiaľ by identifikáciu hnutelnej veci nepovažoval za dostatočne určitú, vyzvať žalobcu na odstránenie väd žaloby. Súd by mali trvať na dodržaní uvedenej požiadavky, hoci nie absolútne formálne a rigorózne.“

25. K vyššie zmienenej problematike dovolací súd ďalej poukazuje na nález ústavného súdu SR z 26. septembra 2002, sp. zn. IV. ÚS 1/2002, v ktorom uviedol, že „1. Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. 2. Výklad a používanie § 43 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Výkladom a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu.“

26. Pre podrobnejšiu analýzu daného právneho posúdenia v predmetnej veci dovolací súd upriamuje pozornosť aj na českú judikatúru a rozhodovaciu činnosť, v ktorej možno nájsť viaceré rozhodnutia, ktoré sa danou problematikou zaoberali. Z nich dovolací súd vyberá uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 3. októbra 2002, sp. zn. 22Cdo/1474/2002, ktoré bolo zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanov Najvyššieho súdu Českej republiky a na ktoré poukázal aj dovolateľ, podľa ktorého: „Po žalobci nelze vždy žádat, aby věc, jejíž vydání se domáhá, popsal způsobem, který by ji odlišil od všech existujících věcí stejného druhu. Postačí, popíše-li ji obecněji. Pokud by žalovaný tvrdil, že má v držbě (detenci) více věcí, které by odpovídaly takto obecně specifikované věci, bylo by na něm ohledně tohoto tvrzení důkazní břemeno; v případě, že by v řízení vyšlo najevo, že tomu tak skutečně je, musel by žalobce popis věci upřesnit.“ V uznesení sp. zn. 22Cdo/428/2006/ Najvyšší súd Českej republiky uvádza, že „Právě ve sporech o vydání věcí v držení žalovaného účastníka by neměl být postup soudu podle právě zmíněného ustanovení stroze formální, ale takový, který bere v úvahu pochopitelné nesnáze při vymezení věcí, jež mu mají být vydány. V tomto případě bylo především namístě vyzvat žalobce k označení důkazů, jejichž provedení by mu umožnilo identifikaci předmětných věcí. Poté by se mohla

žalovaná vyjádřit k žalobě i důkazním návrhům žalobce. Odmítnutí žaloby v tomto rozsahu podle § 43 odst. 2 OSŘ proto nebylo v daných souvislostech správné - v řízení přes uvedený nedostatek bylo možno ještě pokračovat. ...“

27. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že v prípade sporov o vydanie hnutelnej veci ide pri ich špecifikácii a konkretizácii o procesnú otázku dokazovania. Dovolací súd zastáva názor, že žalobca má povinnosť čo najpresnejšie konkretizovať hnutelné veci, ktorých vydania sa domáha, prípadne i doplniť ich označenie. To však súd nezbavuje povinnosti pokračovať v zisťovaní existencie vecí, ktoré sú medzi stranami sporné, a to vykonaním navrhnutých dôkazov. Postupom súdu prvej inštancie a následne odvolacím súdom, ktorí sa podaním žalobcu odmietli zaoberať z dôvodu nedostatočnej identifikácie hnutelných vecí a to bez náležitého dokazovania, došlo ich nekonaním k denegatio iustitiae (odmietnutiu spravodlivosti). Dovolací súd s poukazom na podobnosť českej právnej úpravy v ustanoveniach o odstraňovaní väd podania a následného odmietnutia podania, ako i s ohľadom na právnu úpravu vlastníckych žalôb, sa priklonil v tomto ohľade k bohatej českej judikatúre a dospel k záveru, že hoci žalobca nekonkretizuje v žalobe hnutelné veci spôsobom, ktorý by ich odlišil od všetkých hnutelných vecí rovnakého druhu, uvedená skutočnosť nie je dôvodom na odmietnutie podania vo veci samej bez toho, aby súd na základe vykonaného dokazovania z dôkazov navrhnutých stranami sporu ustálil, či s ohľadom na tieto veci, ktorých vydania sa žalobca domáhal, uniesol dôkazné bremeno. A naopak, pokiaľ by žalovaný tvrdil, že má v držbe viaceré veci, ktoré by zodpovedali veciam, ktorých vydania sa žalobca domáhal, ťažilo by ho ohľadom tohto tvrdenia dôkazné a ak by preukázal existenciu viacerých týchto vecí, musel by žalobca popis vecí bližšie upresniť.

28. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ako i súdu prvej inštancie, došlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., ktorá zakladá porušenie práva na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie a v preskúmanej veci tak bola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., čo zakladá dôvod na zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia ako i naň nadväzujúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle § 449 ods. 2 C. s. p.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

30. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.